

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת כי תשא, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 5:46	Minneapolis, MN - 5:49
Brooklyn, NY - 5:34	Miami, FL - 6:07
Chicago, IL - 5:26	Monsey, NY - 5:35
Houston, Texas - 6:06	Montreal, Quebec - 5:30
Johannesburg, S. Africa - 6:15	Passaic, NJ - 5:35
Lakewood/Deal, NJ - 5:36	Toronto, Ontario - 5:54
London, UK - 5:34	Yerushalayim - 5:04
Los Angeles, CA - 5:35	Zurich, Switzerland - 6:00

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצער שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

קטורת ומעילה

ע' יומא ל"ט ע"ב כלה בירושלים א"צ בשמים מחמת ריח קטורת והק' תוס' הרי קול מראה וריח אמרו פסחים כ"ו איסור דרבנן ות"י כי לא מתקרב ושרי, (וע"ש הק' מהרש"א אמאי לא תי' תוס' אחר שעלה תמרתו כמבואר בפסחים ות"י דסברי דגם בזה אסור מדרבנן).

וע' רא"ש במתקרב לע"ז שרי דלא הוי פ"ר כיון דאפשר לסתום נחיריו, והק' ח"ח דהרי אינו סותם נחיריו, ופי' הח"ח דתולה בחפצא של המעשה ואם היה פ"ר א"כ נקרא נחשב הליכתו כאילו הלך לכתחלה כדי להנות, והוי כמו מכוי, ולכן כתב הרא"ש דלא הוי פ"ר ולכן לא נחשב מכוי, ולא נשאר כי אם הראיה או שמיעה בלבד וזה הוי לא מכוי כיון דאין בה שום מעשה.

וע"ש בכמ"ח כמה שאמרו בב"ב אי אית ליה דרכא אחרינא רשע הוא (ומובא בערוה"ש אהע"ז כ"א א'), והק' הרי אפילו אפשר ולא קמכוין מותר, ואין כאן פ"ר דיכול לעצום עיניו כמו דיכול לסתום נחיריו, ות"י דעריות שאני משום שהלב מחמתן.

אכן ע' סעיף ו' וסקט"ז בהולך למקום לשה"ר הוי פ"ר ואסור, וצ"ע דלא פסק בהערה כחכמ"א. וע' חלקת בנימין בביאורים על במ"ח באות י"ב שהק' אמאי ס"ל לח"ח בהולך למקום לשה"ר הוי פ"ר ואסור והרי יכול לאטום אזניו ולא הוי פ"ר וכמו שפי' בהג"ה.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל
bishvillehalacha@themir.org

מרון המשגיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין זצלה"ה לחיות אמונה

י"ח באדר תשל"ד

מרון המשגיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין זצלה"ה נודע בכח האמונה השלמה. מרון החזו"א זצ"ל הגדירו "ידיו אמונה", ואמר: "אפשר למשש אצלו אמונה בידיים ממש, אמונה חושית שיכולה לצרוב את האצבעות."

סיפר הגאון הרב שלמה וולבה זצ"ל:

"לא אחת נסעתי מבאר יעקב לבני-ברק כדי לקבל את הדרכתו של המשגיח זצ"ל. כשנכנסתי לחדרו אמר לי המשגיח זצ"ל שוב ושוב "לך חזור הביתה, ואמור לבחורים שיש בורא לעולם."

פעם אחת לעת זקנותו, נפל מרון המשגיח זצוק"ל למשכב ואושפז בבית החולים. כשהשתחרר מבית"ח וחזר לישיבה אמר לתלמידיו בזה"ל: "בכר עשרות שנים איני מסתיח את דעתי לרגע מעבודת האמונה. אך בבית החולים, כשגברו

למה יאמרו מצרים ברעה הוציאם להרג אתם וכלתם מעל פני האדמה (לב, יב)

יש להתבונן, כי אמונה שורש ועיקר הכל, (יעויין במדבר לב, ח) "ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה". וברש"י: אינו אומר בעבדי משה אלא בעבדי במשה. בעבדי - אע"פ שאינו משה, כמשה - אפי' אינו עבדי. כדאי הייתם לירא מפניו, וכ"ש שהוא עבדי, ועבד מלך מלך. היה לכם לומר אין המלך אוהבו חיים, ואם תאמרו איני מכיר במעשיו, זו קשה מן הראשונה, עכ"ל.

פגם וחסרון באמונה קשה מן הכל "זו קשה מן הראשונה".

וכן יעויין (במדבר לא, כב): "הצאן ובקר ישחט להם", וברש"י: אלא כך אמר שש מאות אלף רגלי וגו' ואתה אמרת בשר אתן לחדש ימים ואח"כ תהרוג אומה גדולה כזו, הצאן ובקר ישחט להם כדי שיהרגו, ותהא אכילה זו מספקת עד עולם, וכי שבחך הוא זה, אומרים לו לחמור טול כור שעורים ונחתוך ראשך?

השיבו הקב"ה, ואם לא אתן יאמרו שקצרה ידי, הטוב בעיניך שיד' ה' תקצר בעיניהם, יאבדו הם ומאה כיוצא בהם ואל תהי ידי קצרה לפניהם אפילו שעה אחת, עכ"ל.

ונפלא הדבר למתבונן. יאבדו הם ומאה כיוצא בהם - כדאי אבדון זה עבורם ועבור מאה כיוצא בהם - ואל תהי ידי קצרה לפניהם אפילו שעה אחת, כי חסרון באמונה אפי' לשעה אחת הוא אבדון יותר גדול מאבדון הכליון.

וכן עד"ו בפרשתנו, טענתו של משה במעשה העגל "למה יאמרו מצרים לאמור ברעה הוציאם", וטענה זו הכריעה את הכף, כי ע"ז יבואו הגויים לחסרון אמונה, וחסרון אמונה של המצרי הזה הוא שהצדיק את כפרת כלל ישראל. כי חסרון אמונה אפי' רגע הוא דבר הגרוע ביותר, הרי ניתן להבין עד היכן כח האמונה.

מרון המשגיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין זצלה"ה

דברי הימים

דברי הבהרת

אין עוד מלבדו

ותימנע תורה מישראל.

יסוד האמונה האמיתית היא שאין עוד מלבדו, וכנאמר בעיקר הא' דאני מאמין, "כי הוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים". רק הקב"ה לבדו עושה הכל ואין שום שיתוף לכח ולחומר, והחומר רק שליח ביד הקב"ה כגרזן ביד החוצב. וזו עבודה קשה לאדם שאף בראותו חומר ועגל שלא יתפעל כלל ואל יעלה במחשבתו אפילו נדנוד קל כאילו לחומר יש איזה ממשות של כח. וכאשר נכשל בזה וסבור שיש שיתוף לכח החומר ה"ז חטא העגל ואינו ראוי שימסר לו תורה. יתבונן כל אחד במצבו ויראה כמה רחוקה וקשה האמונה האמיתית. שאדם רגיל לראות שכאשר עובדים לפרנסה מקבלים שכר ואילו האיננו עובד אינו מקבל שכר, בעת שאדם חולה והולך לרופא נרפא ממחלתו, וכאשר אינו מתרפא מחלתו מתגברת. ועבודתנו לידע כי "רופא חולי עמו ישראל" הקב"ה המרפא והנותן מזון למחלתו, ואילו ביד הרופא אין כל כח והוא רק שליח הקב"ה לרפא. אך כיון שבעינינו נראה להיפך קשה מאד שלא תתגנב ללבו מחשבה כאילו וביד הרופא כח לרפא, שהרי נמשך אחר החומר ומראה העיניים. וכל שלא יעמוד כחומה בצורה להרחיק ממנו מחשבות ורעיונות אלו, יטה לבו אחר זאת ונטיית הלב חטא היא. וכנאמר גבי שלמה המע"ה "ונשיו היטו את לבבו" (מלכים א יא) כל חטאתו היתה נטיית הלב. ובודאי שמראה עיני החומר יביאהו לנטיית הלב אחר החומר.

והרי זה לשון האני מאמין, שהבורא ית"ש הוא בורא ומנהיג – דומה ההנהגה לבריאה. וכשם שבעת הבריאה "הוא לבדו בורא", שלא היה כל שיתוף בבריאת העולם, כן אף המנהיג "הוא לבדו מנהיג". וכל שאינו מאמין בזאת אינו מאמין בהשגחה, כי אמונה והשגחה חד הם, ואף דנקל יותר להאמין באמונה, דהיינו בבריאה, ושיש עליו על כל עליון, משא"כ האמונה בהשגחה פרטית קשה יותר, משום שאדם הולך אחר עיניו. מכל מקום הרי לנו לשון הרא"ש בארחותיו (פסקא כה) "ולהאמין בהשגחתו הפרטית ובוה תקיים בלבבך היחוד השלם בהאמין בו כי עיניו משוטטות בכל הארץ ועיניו על כל דרכי איש ובוחן לב וחוקר כליות, כי מי שאינו מאמין בהוצאתיך מארץ מצרים, אף באנכי ד' אלוקיך אינו מאמין. ואין זה יחוד שלם", ומפורש שכל שאינו מאמין בהשגחה פרטית, דהיינו שאין כל כח אחר מלבדו יתברך ועיניו משוטטות בכל הארץ, וכנאמר "לך ד' הגדולה והממלכה והמתנשא לכל לראש", "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ד' יחיה האדם", אינו נקרא מאמין ביחוד השלם.

ובתוספת ביאור י"ל בכוונת דברי הרא"ש ז"ל, "יחוד השלם", רבות מחשבות בלב איש ועצת ד' היא תקום" – כל הבריאה כולה היא רצון וכוונה אחת והכל לתכלית אחת, וכוונה ורצון אלו הם המנהיגים את הבריאה במשך הו' אלפים שנה, וכל המסתובב בעולם הם רק בכוונה זאת. ולו תהא כוונה נוספת אין זה יחוד. וזו הכוונה יחוד השלם – "כוונה אחת", ולכן אמרין ד' יחיד "ומיוחד" דהיינו כוונה אחת. נתבונן נא בארחותינו ונראה כמה רחוקים אנו מייחוד השלם. כי נמשכים אנו

נתעוררתי לדבר היום בעיקרי יסודות האמונה והשגחה. ובאמת יסודי הדברים והרגשתן הם מהסבא מקעלם ז"ל. "בשבועה עשר בתמוז נשתברו הלוחות" (תענית כו). ופירושו של שבירת הלוחות, מניעת קבלת התורה מכלל ישראל. וראוי היה בעיני משה רע"ה לשבור את הלוחות [והסכים הקב"ה על ידו] ועי"ז לא יקבלו כלל ישראל את התורה, וכ"ז עבור חטא העגל.

וצריך להתבונן מהות חטא העגל ומדוע חמור כ"כ עוון זה עד שעבורו כדאי שימנע תורה מכלל ישראל. והיאך באמת חטאו ישראל בעוון זה.

ובאמת צריך להבין דחטא העגל לא היה חטא עבודה זרה, כאשר טועים המון בני אדם. ופשוט הוא, שהרי עמדו ישראל ימים ספורים לאחר קבלת התורה, והיו במדריגה הגבוהה ביותר שיכולים להגיע אליו, והיאך מיד אח"כ נכשלו בעבירת עבודה זרה. והדברים מפורשים ברמב"ן בפ' כי תשא וכתב: כי בידוע שלא היו ישראל סבורים שמושה הוא האלוקים, ושהוא בכחו עשה להם האותות והמופתים. ומה טעם שאמרו כיון שהלך משה נעשה לנו אלוקים, אבל היו מבקשין משה אחר, אמרו משה שהורה לנו הדרך ממצרים ועד הנה, שהיו המסעים עפ"י ד' ביד משה, הנה אבד ממנו נעשה לנו משה אחר שיוורה הדרך לפנינו. ועפ"י ד' בידו – והיינו שידעו והכירו כי משה הוא שליח ד' ומקל ביד השי"ת לשלח את ישראל ולהנהיגם במדבר, ולכן ביקשו שליח אחר – ועיי"ש ברמב"ן שהוכיח כן מהתנצלות אהרן למשה, וכן הוכיח מהא דבעת שירד משה מן ההר מיד הניחו את העגל ובעטו בו ולא היה חולק עליו כלל. וזאת עוד לפני שמושרע"ה הוכיחם, ואם כוונתם היתה לעשות את העגל אלוקים היאך הניחו את העגל. ואין דרך שיניח האדם מלכו לשרפו באש, ועיי"ש באריכות דברי הרמב"ן (שמות לב א) נמצא דחטאתם היתה בבחירת העגל לשליח במקום משה.

ובאמת עיין עוד שם ברמב"ן בפסוק ד, והענין מפני שהיו בהם מכוונים לשם הקב"ה כאשר אמר אהרן, ומהם משחיתים וזובחים לעגל, ועל אלה אמר הקב"ה למשה וישתחוו לו ויזבחו לו ועי"ש.

בדברים אלו מבוארים יסוד הדברים, שאף שסברו כי העגל רק שליח ומ"מ יש משחיתים וזובחים לעגל", כי אין כמעט אפשרות לאדם להנצל ולא לילך אחר מראה עיניו, וכיון שעניניהם ראתה עגל המקפץ ורוקד נמשכו אחריו וזבחו לעגל. ומפורסם בשם הגר"א (פי' למשלי יח יא) שיש לאדם יצה"ר הפנימי ויצה"ר החיצוני שמושפע מראות עיניו. ומיצה"ר הפנימי יתכן והאדם יעמוד וינצחו במלחמה, אך מיצה"ר החיצוני כמעט ולא ימלט שלא ישל בו. ולכן כיון שראו "עגל זהב" נהו אחריו. כי האדם נמשך אחר החומר ובכל מקום ובכל פעולה יש חומר וצורה המונגדים זה לזה. ואף שעיקר הדברים הוא הצורה הפנימית, אבל טבע האדם שנמשך אחר החומר, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". "עין רואה ולב חומד וכלי המעשה גומריין" (במדבר לו לט ברש"י), ועל אף כל כוונותיהם הטובות נמשכו אחריו, ועבור חטא זה של הליכה אחר ראיית העיניים כדאי שישתברו הלוחות

מציאות אלא הלב והכליות הם מציאותו של הקב"ה, וכנאמר שהקב"ה מקומו של עולם. ועי' בנפש החיים (ריש שער ג) מה שביאר בארוכה גדר מקומו של עולם.

ובאמת הדברים מפורשים בתורה פ' ואתחנן, שהזהיר משה רבינו "פן תאכל ושבעת ובתים תבנה וישבת ורם לבבך ושכחת את ד' אלוקיך המוציאך ממצרים, ואמרת בלבבך כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח יז), בשעה שתבנה בתים ותאכל ותשבע כבר ממילא תאמר כוחי ועוצם ידי. והסבא מקעלם ז"ל היה מדגיש שלא נאמר בתורה פן תאמר בלבבך אלא ואמרת בלבבך, כי בודאי תאמר בלבבך כי כח טמון באדם שבעת שתראה בתים וישבת תאמר כוחי ועוצם ידי עשה את החיל הזה. והעצה לזה, כאשר תיזכר במדבר ששם ראו הכל בחוש שרק הקב"ה הוא הנותן כח לעשות חיל, וכנאמר בתהלים אתה ידעתי שבתך וקומי בנת לרעי מרחוק, כי אין מלה בלשוני הן אתה ידעת כולה (תהלים קלט). וזו מטרת התפלה, להרגיל עצמו בבקשות להקב"ה שאין בידו כח ורק הקב"ה הוא הנותן ועי"ז ישריש בקרבו יסודות האמונה וההשגחה.

אחר "עגל הזהב", כרוכים אנו אחר אנשים ופעולות, כן כרוכים הננו אחר המידות רעות וכ"ז היפוך אמונה והשגחה.

"אני ד' אלוקים אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים" (במדבר טו), ביציאת מצרים הראנו הקב"ה כי ד' הוא האלוקים ואין עוד. ואף כל המלאכים והשרפים אינם אלא שלוחים ביד רצון הקב"ה. ואיתא בחז"ל (דברים רבה ב יט) רבנן אמרי יתרו נתן ממש בעבודה זרה שנאמר עתה ידעתי כי גדול ד' מכל האלוקים - מהא דאמר גדול מכל האלוקים משמע דאף אלוקים אחרים יש. וביאר בזה הסבא ז"ל לפי יסוד הנוכח, יתרו על אף גדולתו שיתר פרשה אחת בתורה עדיין לא הגיע להכרה באמונה השלימה שאין עוד מלבדו וכל העולם כולו אינו רק כגרון ביד החוצב. והיינו לא שהייתה חסרה ליתרו ההכרה וההבנה באמונה השלימה, אלא שעדיין לא הגיע לכלל הרגשה זו שראיית העיין לא תשפיע עליו שאין ממשות בעוה"ז, ומכיון שהחומר השפיע עליו לכן נאמר בו יתרו נתן ממש בעבודה זרה. משה אמר "אין עוד מלבדו אפילו בחללא דעלמא". זו היא ההכרה האמיתית, כפשוטה אין עוד מלבדו. "כי אני ד' בוחן לב וחוקר כליות (ירמיה יז) - אין הביאור שהקב"ה בכחו ויכולתו לבחון את הלב והכליות, אלא שאין הלב והכליות

YESHIVAS MIR YERUSHALAYIM

אזתה בבית אבקש

Annual Celebration Dinner

ד' ניסן
MARCH
22
2026

BELL
WORKS
HOLMDEL NJ

JOURNAL
DEADLINE

FRIDAY
MARCH 13

Mr. & Mrs.
Nachum Rokeach

GUESTS OF HONOR

MEMORIAL TRIBUTE
מזן המשגיח הגאון הרב יודים לובינ'ן זצ"ל
UPON HIS 90TH YAHRZEIT
PRESENTED TO
הגאון הרב נתן לובינ'ן שליט"א ראש ישיבה

Mr. & Mrs. Meshy Bodner

KESSER SHEM TOV AWARD

לוכר נשמת אבין
ר' יצחק בן ר' ברוך באדנער ז"ל

Mr. & Mrs.
Yoni Abraham
AMUD HATORAH
AWARD

Mr. & Mrs.
Avi Rabinovits
YOUNG LEADERSHIP
AWARD

SHALOM STEIN
DINNER CHAIRMAN

RALPH HERZKA
SHLOMO YEHUDA RECHNITZ
LEGACY CHAIRMAN

SHAYA ACKERMAN
CAMPAIGN CHAIRMAN

AZRIEL INZELBUCH | ZEVI KLEIN
ALUMNI CHAIRMAN

DOVID SEITLER
JOURNAL CHAIRMAN

ALBERTO SAFRA
INTERNATIONAL CAMPAIGN CHAIRMAN

ELI BASCH | HILLEL ELBOGEN
YOUNG ALUMNI CHAIRMEN

DINNER SPONSOR
MERIDIAN
CAPITAL GROUP LLC

You Have It? Don't Flaunt It!

Harav Hagaon Meir Wahrsager Shlita

The parshah begins with the counting of Klal Yisrael through the machatzis hashekel. The core function of the machatzis hashekel, besides being used to count Klal Yisrael, was to serve as a contribution toward the korbanos tzibbur. Actually, the machatzis hashekel served a dual purpose: to pay for the korbanos tzibbur, and to be used in the creation of the adanim that held up the Mishkan.

Each member of Klal Yisrael, rich or poor, was required to contribute the same machatzis hashekel, no less and no more: הָעֶשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדָּל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצִיט הַשֶּׁקֶל לְתַת אֶת. The Rambam records this as one of the lavin in the Torah

The mashgiach Rav Yerucham, in Daas Chochmah U'Mussar, asks a question, based on the premise that every mitzvah in the Torah is designed to serve as a "tavlin" – antidote – to the yetzer hara. In other words, every mitzvah in the Torah must be addressing a particular yetzer hara that would pose a challenge to a person in the fulfillment of this mitzvah, and the mitzvah is meant to refine us so that we can resist that base urge. If so, says Rav Yerucham, we can understand why the poor person would be forbidden to give less than a machatzis hashekel; the Torah is encouraging him not to be cheap and miserly, since the nature of a poor person – actually, of people in general – is to hold onto his money rather than give it away. We can understand, then, that the prohibition to give less than a machatzis hashekel is coming to address the yetzer hara not to give, or to give less. That's why the Torah has to instruct us לֹא יִמְעִיט וְהִדָּל לֹא יִרְבֶּה.

But why, asks Rav Yerucham, does it have to command the rich person not to give more? In general, a person does not want to part with his money, so why does the Torah have to hold him back from giving more? What's the yetzer hara to give more?

Rav Yerucham answers with a fundamental insight into human nature. A person who is blessed with wealth has a unique yetzer hara. At times, he is expected to stand with the rest of Klal Yisrael, joining as an equal member, and when that happens, he feels invisible; he feels that his status and prestige have been wiped out, and he is not being recognized for who he is. It's very difficult for this rich person to give the same machatzis hashekel as everyone else, because he receives no recognition for his contribution.

This, says Rav Yerucham, is what the mitzvah of הָעֶשִׂיר לֹא יִרְבֶּה is addressing. In certain instances – such as the korbanos tzibbur – the ashir has to be part of Klal Yisrael and not stick out. At these times he is not allowed to show his uniqueness or flaunt his distinct gifts.

This requires intense avodas hamiddos: to hold one's maalos in an internal way without giving outward expression to them.

OTHER FORMS OF "WEALTH"

Rav Yerucham notes that "wealth" doesn't refer only to monetary riches; a person can be wealthy in chochmah and know a great deal of Torah. We can add that wealth can take the form of various talents as well. He explains that whichever form of wealth a person possesses, it comes along with a desire to flaunt that wealth and make his gifts known and recognized.

Rav Yerucham points out that one of the purposes of the hagbalah at Maamad Har Sinai was to temper this need for recognition. Earlier, in Parshas Yisro, Moshe Rabbeinu warned Klal Yisrael repeatedly not to approach the mountain: כִּי יִרְאוּ אֶת הָאֵל ה' לְרֵאוֹת. Each group in Klal Yisrael was assigned a place, and could not go farther than that. Now, presumably certain individuals considered themselves more learned and felt that they had greater aspirations than others, but they had to take their place, like everyone else, in keeping with the principle of לֹא יִרְבֶּה וְהִדָּל לֹא יִמְעִיט.

He adds that when dealing with communal or interpersonal matters – perhaps when a vote is taken in shul, or when deciding how to proceed in one's chavrusa learning – a gifted person will have a strong urge to be noticed and for his opinion to be heard and given greater weight. Here, too, the avodah of לֹא יִרְבֶּה וְהִדָּל לֹא יִמְעִיט applies.

ALL EQUALS

Rav Yerucham is addressing the avodas hamiddos aspect of this principle, but I would like to add another dimension.

Why does the Torah choose the mitzvah of machatzis hashekel, specifically, to teach us not to seek to highlight our unique gifts?

Perhaps this conveys a fundamental idea of Yiddishkeit.

Every individual is different – כַּשֶׁם שְׂאִין פְּרָצוּפוֹתֵיהֶן דוֹמִין זֶה – and certain people are more talented and gifted than others. Yet the great entity of Klal Yisrael as a tzibbur leaves no room for any division or hierarchy. On that plane, every Yid is equal, and no individual is more chashuv than any other.

This essential equality of every Yid is represented by the machatzis hashekel. Each Yid is just a half-shekel, no more and no less, and there's no room for any individual's greatness. In this sense, his being wealthier or smarter or a greater tzaddik is irrelevant, because at his core, he's the same as everyone else: הָעֶשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדָּל לֹא יִמְעִיט.

The Gemara (Menachos 27a) makes a similar point regarding the arba'ah minim, as it states:

ד' מינין שבלולב, ב' מהן עושין פירות וב' מהם אין עושין פירות -

העושים פירות יהיו זקוקין לשאין עושים, ושאין עושים פירות יהיו זקוקין לעושים פירות, ואין אדם יוצא ידי חובתו בהן עד שיהו כולן באגודה אחת.

Two of the four minim produce fruit, representing those Yidden who do mitzvos, and two of the minim don't, representing those who don't do mitzvos. They come together because those who produce fruit need those who do not. The Gemara is informing us that at the basic level, the greatest tzaddikim in Klal Yisrael need the lowest of the low.

Elsewhere, the Gemara (Kerisos 6b) expresses the same message by teaching that a taanis tzibbur requires the participation of sinners:

כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית, שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני קטרת.

Why do the tzaddikim and gedolei hador need the resha'im and the lowly people? The answer is that the greater entity of Klal Yisrael, as a single unit, is what brings the most nachas ruach to the Eibishter. It is this unit that is guaranteed to survive eternally.

In that entity of Knesses Yisrael, each individual — great or small, wealthy or poor — serves the essential function of acting as part of a greater whole, and in that sense every person is truly equal, for each one carries equal weight in creating the tzibbur. Chazal communicated this idea when they said that at the time of Mattan Torah, had even one Yid been missing, even the lowliest member of Klal Yisrael — perhaps one of those who was ejected from the ananei hakavod and attacked by Amalek — Moshe Rabbeinu could not have received the Torah.

SALVATION THROUGH UNITY

This is, in fact, a fundamental principle of Yiddishkeit.

We just experienced the Yom Tov of Purim, where this idea is reflected in both the gezeirah of Haman and Achashverosh as well as in the yeshuah. Both conveyed that one member of Klal Yisrael is in a sense equivalent to the entire tzibbur, and that the entire tzibbur depends on a single individual.

The gezeirah was targeted at Klal Yisrael as a whole: להשמיד לְהַשְׁמִיד וְלִהְרֹג וְלֹאבֹד אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנֶּעַר וְעַד זָקֵן. But how did the gezeirah evolve? Why did Haman decide to annihilate the entire Klal Yisrael?

The impetus for Haman's decree was seeing Mordechai refusing to bow to him. At that point, he decided that all of his wealth and stature were meaningless, and he resolved to eliminate Mordechai. Yet he deemed it beneath him to kill Mordechai alone — וַיִּבֶז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמִרְדֵּיכִי לְבַדּוֹ — so he decided to include all of Klal Yisrael in this decree. Clearly, then, the entire gezeirah came about because of Mordechai, who encompassed all of Klal Yisrael within him.

Similarly, the yeshuah came about through a single individual,

Esther, who represented the entire tzibbur. She found favor in Achashverosh's eyes, and when she presented her plea for Klal Yisrael's salvation, she said, נִפְשֵׁי בְּשָׂאֲלָתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי. Essentially, she was asking for herself — נִפְשֵׁי בְּשָׂאֲלָתִי — but she could not be separated from the rest of her people, so her request naturally extended to all of Klal Yisrael: וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי.

In asking Achashverosh to save her, Esther therefore included the rest of Klal Yisrael, for if the decree against them was not revoked, Esther herself could not be spared. Through the salvation of Esther herself, then, all of Klal Yisrael were swept along.

Perhaps this fascinating phenomenon — that both the gezeirah and the yeshuah came about through a single individual — is actually at the crux of the nes Purim. This nes, which reflects the power of the individual to impact the entire tzibbur, conveys the message that at the core level of Klal Yisrael, there's no room for individuality. The greatest of the great and the lowest of the low, the smartest and the most unintelligent, the wealthiest and the poorest, the one with prestigious yichus and the one with no particular yichus — they're all equal. In this profound but basic dimension, every member of Klal Yisrael depends on every other individual.

In building the Mishkan's foundation, with the adanim made of the silver of the machatzis hashekel, there was no room for the ashir or the yachsan or the chacham to express his own uniqueness and greatness. In that place specifically, as well as in the fund for the the korbanos tzibbur, the emphasis had to be on הַקְּעִיט לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט, in order to create space for hashra'as haShechinah.

When we come to be counted as a tzibbur, through the machatzis hashekel, we must realize that we need every one of our brothers in Klal Yisrael — no matter what he wears, no matter how great or small he is, and no matter how distant he is. This is the message of הַקְּעִיט לֹא יִמְעִיט וְהַדֵּל לֹא יִרְבֶּה. This message is important for all times, but is especially crucial to internalize during an eis tzarah, when so many in Klal Yisrael are in a state of danger, and we have to be nosei b'ol with the tzibbur.

We often become absorbed in ourselves and our own lives, and we forget about the other Yid. Yet every Yid needs every other Yid. Each of us is incomplete — a machatzis — without the rest.

You might be wealthy, or powerful, or intelligent, or of distinguished lineage, but you're still only a half. Klal Yisrael is one unit, כאיש אחד ובלב אחד.

Gut Shabbos.